

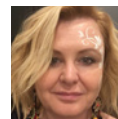
Jsem „vidante“ ...

„Někdy mám podezření, že romantika začíná tam, kde končí pohodlí.“ Historiky ze svého života na samotě v srdci Moravských Kopaníc píše na blogu v rubrice Kopanice autenticky.

... a pomáhám dary uchopit i dalším ženám

Vidante znamená „vidoucí, zřící“. Postupně se tohle slovo zařazuje do slovníku také v souvislosti s lidmi, kteří v sobě objevují schopnosti, jež se nevejdou do definice pěti základních lidských smyslů. Jednou z iniciátorek tohoto označení je Lenka Alexandra Němcová. Ještě před dvěma lety se „maskovala“ za terapeutku, dnes už jí odvaha mluvit otevřeně o těchto darech nechybí. Stala se také průvodkyní dalších žen, které v sobě vidante schopnosti objevují a probouzejí.

Text:
Markéta
Čepická Daňhelová

Má v sobě archetyp Bojovníka. „Probouzí se třeba při lukostřelbě. Vnímám příliv energie a cítím se více naživu.“

Proč zrovna „vidante“?

V jedné FB skupině pro ženy podnikající ve službách jsme hledaly označení, které by vyjadřovalo podstatu mimosmyslových nebo jemněmyslových darů. Vidante zvítězilo jako slovo, které není zatížené historicky a může sdružit lidi, kteří tyto dary mají, ale nechtějí o sobě mluvit jako o vědách nebo čarodějkách. To slovo ještě není úplně známé, ale myslím, že to je otázka času. Je spousta žen, ve kterých se probouzejí tyto dary. Myslím, že během pár let bude slovo vidante úplně běžné.

Vy jste svoje dary vnímala od dětství. Jak se to projevovalo?

Jako dítě jsem měla silně otevřené vědomí. Až jsem z toho měla strach. Hlavně když byla tma, tak jsem vnímala něco, co jsem neuměla pojmenovat. Někdy jsem se nemohla ani hýbat, jak jsem strnula hrůzou. Tenkrát šli rodiče k psychologovi a ten mi udělal nějaké testy. Řekl, že mám nepřiměřeně vyvinuté vědomí. Že to je, jako když mrakodrap má první tři patra, která jsou adekvátní věku, a pak máte rovnou čtrnácté a patnácté. A že se prý uvidí po pubertě – buď se zblázním, anebo se to srovná. A ono se to srovnalo. (smějeme se)

Samo?

Částečně pomocí homeopatik asi ve 14 letech. Do značné míry jsem se s tím musela vypořádat sama. V tom věku jsem taky tak nějak intuitivně začala pracovat s bylinami a s minerály. Pořád jsem tušila, že ve mně něco je, a pořád jsem to chtěla objevit, hodně moc. A když mi bylo jednadvacet, tak jsme jeli do lázní, kde pracoval jeden léčitel, který se maskoval za maséra. Spřátelili jsme se a on mi umožňoval pozorovat ho při práci. A já jsem si tam tehdy uvědomila, jak obrovsky zodpovědné léčitelství je. Že nejde jenom o to mít nějaký dar, ale že jde o uvědomění si zodpovědnosti, která za tím je. Když máte takový talent, je to, jak když máte kladivo. Čím je větší, tím větší máte zodpovědnost, jak s ním zacházíte. A vzápětí, když jsem si tohle uvědomila, se mi otevřela první vidante

schopnost, začala jsem vnímat potíže v lidských tělech. Říkala jsem tomu „scanování“. Zkoumala jsem to a trénovala, ale dost mě vytáčelo, že tomu nerozumím.

Takže jste začala pátrat?

Vystudovala jsem sociologii, ale protože mi tak vadilo, že nerozumím tomu, co vnímám v lidských tělech, rozhodla jsem se studovat ještě fyzioterapii. Chtěla jsem jít k tomu nejlepšímu, a tak jsem šla do Motola k panu profesorovi Kolářovi. Bylo to pro mě po těch pěti letech sociologie trochu peklo, úplně jiný obor, musela jsem se od začátku učit latinu, anatomií... Ale dala jsem to a jsem na sebe hrdá. A pak v 28 letech jsem potkala svého muže, odstěhovala se za ním do Bílých Karpat a nastoupila jsem na polikliniku na ambulanci jako fyzioterapeutka.

Tam jste pracovala, řekněme, „klasicky“, nebo už jste při tom využívala svoje dary?

Mně ta klasická práce nikdy moc nešla. Nešlo mi se jí striktně držet, protože mám až extrémní potřebu pravdivosti a nedokážu udělat něco, pod co se nemůžu podepsat. Stávalo se mi, že jsem při fyzioterapii najednou o člověku „něco“ věděla a nevěděla jsem, odkud to vím. Třeba v ordinaci ležela padesátiletá žena a já najednou začala mluvit tak nějak obecně o vztahu s matkou. A ona se mi tam rozplakala, že má despotickou matku, o kterou pečuje. Jako by se ta témata při práci s tělem sama otvírala. Nebo často jsem jenom pozorovala svoje ruce, co dělají, a říkala jsem si: Hm, to je zajímavý, odkud se to bere? Ale dávala jsem tomu průchod, fungovalo to a do toho se otvírala tahle hluboká témata.

Takže vlastně psychosomatická práce...

Měla jsem opravdu skvělé výsledky. Ale pořád se mi do toho čím dál tím víc pletly ty věci, které se mi odněkud otvíraly, samy chodily intuitivně jako inspirace a já jsem jim vždycky jenom uhnula stranou a nechala jsem, ať se to stane, protože

jsem cítila, že to je to nejlepší. Ale byla jsem čím dál víc v rozporu, jestli budu pravdivá ve vztahu k tomu člověku, anebo ve vztahu k pojišťovně, kterým jsem měla vykazovat práci klasického fyzioterapeuta. To byl stav, který pro mě nebyl udržitelný.

Takže jste přerušila tuhle práci na poliklinice a šla jste na vlastní nohu?

Já jsem mezitím měla první dítě. Po první mateřské jsem pracovala v soukromé ambulanci u jedné dámy, která je skvělá, velice otevřená alternativním směrům, a tahle dáma mě přivedla ke cranio. Přihlásila jsem se na celoroční výcvik k Radku Neškrabalovi a tam jsem pochopila spoustu věcí! Všechny střípky toho, co jsem dělala, se mi konečně pospojovaly do logického celku. Cranio zarámovalo všechno, co jsem do té doby intuitivně dělala, a ještě to otevřelo prostor pro další možnosti, které se rozvinuly mou další praxí. Nyní pracuji hlavně na dálku, v základu jsou principy cranio, ale zahrnuji všechny možné zkušenosti s různými metodami, které jsem za svůj život obsáhla, plus další přístupy, které jsou prostě moje, mám je ve zkušenostech duše. Funguje to tak, že během terapie s klientem se mi vynoří určité téma z jeho energetického pole a můj energetický systém mi podá nástroj, jak s ním pracovat. Jako kdybych měla na sále sestru, která má sadu operačních nástrojů, vždycky mi něco „podá“, já ten nástroj použiju a poděkuju. (směje se)

Jak byste popsala, o co se jedná, když se řekne kraniosakrální terapie?

Pokusím se v kostce, více čtenáři najdou třeba na mých stránkách. V úplném srdci kraniosakrální terapie je „dech života“. To je určitá pulzace, kterou má každý živý organismus, a já jako terapeut se ladím na tuto pulzaci. Druhý takový pilíř je předpoklad, že každá buňka vašeho těla, každý váš orgán, v sobě má integrovanou informaci o tom, jak to vypadá, když je dokonale zdravý. Cranio tedy nepracuje s nemocí jako klasická medicína, ale se zdravím. Nemoc je vlastně

vyjádřením zdraví, je to snaha systému udržet celý ten cirkus v chodu. Kdyby neudělal tu „nemoc“ nebo „bolest“, nejspíš by zkolaboval. Já jako terapeutka vlastně nastoluji podmínky, kdy si systém člověka může dovolit začít pracovat se zdravím a rozvíjet ho.

Spustit vlastně samoozdravné procesy v těle?

Dá se to tak říci. Cranio pracuje s tělem, jako kdyby bylo tekuté. A když v tom tekutém systému něco tekutého není, tak je třeba se tím zabývat. Většinou v tom jsou nějaká traumata nebo uvíznuté emoce.

„ Já nikoho nezachraňuju, já jenom dávám prostor, aby si člověk zpracoval to, na co je připravený. “

A ta „netekutá místa“ se rozpustí prostřednictvím vaší léčivé energie? Jaké všechny nástroje pro vás vůbec má ta vaše „sálová sestřička“ intuice?

Vedu klientky k tomu, aby řekly vše, co jim přijde na mysl. Většinou podvědomí přihraje něco, co s tématem souvisí. A když je něco řečeno, vnímám, jak ten systém dané klientky začne pracovat jinak, jak se tam něco zaktivuje. A stejně tak občas něco přijde na mysl mně. A pak se to odvíjí různě. Někdy pracujeme se zamrzlými, uvíznutými emocemi. Jindy s rodovými liniemi. Někdy s liniemi duše, tedy s minulými existencemi, někdy se stane, že během jednoho sezení jich projdeme i několik. Ta první třeba odhalí nějaký střípek, ale já vnímám, že ten příběh tam ještě nezačal. Takže pojdme se podívat do jiného minulého života, aha, takhle se to rozmotá a tím se to tady změní... Do minulých existencí se dnes dokáže dostat kdekdo, ale důležitá je potom integrace, aby se to téma dokázalo usadit v nové kvalitě uzdravení. Někdy pracuji

Za život procestovala kus světa. Narodila se v Číně, do osmi let žila v Rusku, vyrůstala v Praze. „Teprve tady v Karpatech jsem poznala, jaké to je, zakořenit“ říká.

přes fyzické vjemy, někdy přes konstelační praktiky, pokud se to týká rodinných vztahů. Sem tam se vynoří totemová, silová zvířata... Je to opravdu pestré. Mám to tak ráda. (směje se)

A je to hodně intuitivní, takže se necháváte vést. Nikdy nevíte, jak ta terapie bude probíhat – je to tak?

Ano, já nerozhoduji, co se bude dít. A nerozhoduje o tom ani ten člověk. Ten si na začátku dá téma, které potřebuje zpracovat, ale potom to pouštíme a necháváme se vést vyšším vedením, protože ono ví to, co my nevíme. V drtivé většině případů to, co se během terapie děje, opravdu souvisí s daným tématem. Ale stalo se mi, že klientka potřebovala vyřešit úplně něco jiného, než s čím přišla. Ukázalo se, že má obrov-

„ Přímý kontakt s vlastní smrtelností byl skvělou zkušeností. “

ské trauma z dětství, když jí v deseti letech trhali mandle. Ona pak nebyla schopná pustit si k sobě nikoho, obzvláště muže. To se nám vynořilo při prvním sezení. Paní říkala: Aha, já jsem myslela, že potřebuji tamto, ale vidím, že tohle je vlastně velký průšvih. Já jsem smekla před její odvahou do toho jít, zpracovaly jsme to a jí se hodně ulevilo. Někdy systém klienta vynesne téma, které je pro něho prioritnější, protože bez toho se dál nehne.

Moc hezky o své práci mluvíte, Lenko, naplňuje vás?

Já jsem úplně šťastná, fakt. Mám pocit, že otázky, na které jsem ty roky hledala odpovědi, mám konečně zodpovězené. Třeba oblíbená otázka, když jsem začala pracovat s léčivou energií, byla: Jak poznám, kdy mám udělat zázrak? Já jsem věděla, že to jde, cítila jsem, že svým způsobem nejsou limity, ale nevěděla jsem, kdy ho udělat a kdy ne, abych toho člověka nepřipravila o něco důležitého. Někdy nemoc nebo potíže člověku přináší pochopení. A pak jsem si řekla: Ty jo, to by mi vlastně mohl říct Ježíš. Tak jsem si nějakou dobu rozjímala nad Ježíšem, protože on přesně věděl, byl jeden z největších léčitelů. A potom mi došlo, že když se při práci stanu otevřeným srdcem s otevřeným vědomím a zároveň budu ve své stabilitě, tak přesně budu vědět kdy a co. Ale je důležité mít nastavení: Jak ti můžu nejlépe prospět? Co pro tebe můžu udělat? Jsem tady pro tebe. Není to: Pojď, já tě zachráním.

Já nikoho nezachraňuju, já jenom dávám prostor, aby si člověk zpracoval to, na co je připravený. Ale nikdy to nesmí jít z mého ega, jako třeba nastavení typu: Já ti chci pomoci, mně na tom hrozně záleží. Nebo: Já ti chci pomoci, protože chci vědět, že jsem fakt dobrá. To tam prostě nesmí být.

Ten zázrak se děje prostřednictvím vás, skrz vás, nebo si ho umožní ten dotýčný člověk?

Jde to ruku v ruce. Já vytvořím léčivé pole a skrz mě a moje vedení dochází k procesům a zároveň ten člověk si to musí dovolit. A to já poznám, když je tam nějaké „ale“. Když je tam lpění nebo strach, tak na to většinou upozorním, a to samo o sobě kolikrát stačí, aby se to odstranilo, a jde se dál. Ale svobodná vůle má vždycky a ve všem prioritu. Pokud se ten člověk rozhodne, že chce zůstat tam, kde je, řeknu: OK, teď už to máte na vědomé rovině, rozhodl jste se a kdykoli to můžete změnit, dejte si prostor, nechte to dozrát a uvidíte.

Lenko, vy také pomáháte dalším ženám probouzet jejich dary. Jak to vzniklo?

Já jsem sama nejprve pracovala velmi intuitivně a měla výsledky, ale trápilo mě, že tomu nerozumím. Zabývala jsem se otázkami etiky a bezpečnosti své práce, třeba jak si nestáhnout cizí karmu, jak si nestáhnout patologické energie, kdy dělat ty zázraky... Toužila jsem po nějakém učiteli. Potkala jsem jich několik, vždycky mi předali něco, co jsem potřebovala do své mozaiky, ale nebylo to ucelené. Nejvíce mě ovlivnili Eva Juřenová a Radek Neškrabal.

Takže jste postrádala ucelené vedení, a proto jste se nyní, když znáte své odpovědi, rozhodla sama takové ženy provázet?

Ano. Mezi mými klientkami jsou ženy, které jsou na tom podobně, jako jsem dříve byla já. Buď tuší, že mají dary, ale úplně neví, o co jde, anebo už tuší, o co jde, ale neví, jak s tím pracovat vědomě, efektivně a bezpečně. Mentoring a práce s těmito ženami je druhá rovina mojí práce, která mě taky moc baví. Jednou mi jedna paní řekla: Jsi léčitelka, ne učitelka. A já na to: Tak moment, já si vybírat nebudu. (smějeme se) Takže teď učím v kurzech lidi, jak vědomě pracovat s vlastní energií. To by se mělo učit na školách, protože my jsme energie. Je to v podstatě jednoduché, když víte, jak se to dělá a jak na to. A potom učím právě tenhle typ žen, které nějakým způsobem pracují s jinými lidmi, ať už jako koučky, terapeutky či konzultantky, ale je v tom právě ten dar něčeho

navíc. Vidante. Vždycky přitom podporuji jejich jedinečnost.

Mně to právě přijde skvělé, že ženám říkáte: Jste normální, nejste blázen. A pomáháte jim jejich dary používat, ještě více zaktivovat...

Často své dary potřebují uchopit vědomě, aby to bylo efektivní a bezpečné, aby neudělaly nějakou botu. Řada z těch žen má nějaký „záznam“ z minulosti, z předchozí existence, kdy nějakou botu udělaly, a to je brzdi. Často je to tak, že ony ten dar vnímají, ale nemají k němu přístup. Jako když má člověk třeba motorovou pilu a udělá s ní masakr a pak si řekne: Tak to se už nesmí stát! A tu motorovou pilu si zamkne sám před sebou do skříně. Řada z těch žen si ten dar opravdu zamkla sama před sebou. Ale ve chvíli, kdy pochopí lekci, která tenkrát vedla k tomu průšvihy, se trezor odemkne. To je další věc, kterou já mohu umožnit. Pokud ta žena to myslí vážně, má tam nyní čisté úmysly, nekalkuluje, tak mohu pomoci ten dar aktivovat.

Vaše cesta léčitelky a učitelky vedla také skrz psychospirituální krizi, že?

Jo, to bylo zajímavé období. (směje se) Já jsem tenkrát jezdila na skupinovou práci s KaRunou, což je prastaré runové písmo, ze kterého se vyvinula severská runika. Jsou to silové zářiče a mají nesmírnou sílu. Pokud někdo má talent, k tomu otevřené vědomí a navíc blbý úmysl, tak to může spustit divy. A já jsem tenkrát měla špatný úmysl, byla jsem zvědavá. Chtěla jsem vědět, jak to na tom světě funguje. Myslím, že člověk může být zvědavý, ale je potřeba mít k tomu určitou pokoru a respekt, i k vlastním limitům. Ta psychospirituální krize byla fakt hustá, úplně jsem vnímala, jak jdu na ostří nože, pode mnou byla propast šílenství. Ale pořád jsem měla napojení na své vyšší vedení. Takže jsem věděla, že když se budu dívat jenom před sebe a budu přijímat intuitivní informace, že tím projdu. Týden to bylo šílené a potom ještě několik týdnů to dojíždělo. Velký obdiv patří mému muži, který mě dokázal podpořit a podržet. Bez něj bych to nezvládla.

Co jste prožívala?

Kde co. Byl to takový průplach energetického pole. Nejspíš v mé krizi sehrálo určitou roli i místo, kde žiju, Bílé Karpaty. V průběhu se totiž čistila i nějaká zdejší kletba, Kopanice mají za sebou docela pohnutou, těžkou historii. Energie je tady

místy fakt hutná, i to naše místo potřebovalo péči. Načetla jsem během té psychospirituální krize i určité principy fungování světa, přišel mi dar intuitivního léčivého zpěvu. Přišel mi i dar pracovat se slovem, který teď používám při terapii, když je potřeba. Pak jsem zjistila, že se tomu říká přenastavování Ákášických filtrů. Jeden den se mi taky otevřelo postupně několik hnusných smrtí z minulých životů, jedna za druhou. Na pohodu bych to všechno zpracovávala tak tři roky. Takhle jsem na to měla asi měsíc.

Zase to byla rychloškola, jste se nezdržovala.

Přesně. (smějeme se) Ten první týden jsem skoro nespala, což je prý pro tu krizi typické. Že to byla psychospirituální krize, jsem ale zjistila až po roce. Shodou okolností jsem viděla film na tohle téma od Viliama Poltikoviče Z temnoty duše... světlo. Já jsem na ten film koukala a říkala si: Aha! Tak to je ono! A taky se mi v tom krizovém týdnu třikrát po sobě stalo, že jsem celou noc strávila někde ve vesmíru v nějaké galaktické válce. Tři večery po sobě jsem usínala s vědomím, že se nemusím ráno probudit, že tam můžu zůstat viset. Ono by to tělo asi nějak fungovalo, ale duše tam mohla zůstat, tak jsem to alespoň cítila. A musím říct, že přímý kontakt s vlastní smrtelností byl skvělou zkušeností. Nesmírně obohacující. Najednou jsem si užívala svoji rodinu, vnímala, jak moc je miluji. Taky jsem vnímala dokonalost doslova v každém listu, jak je voda nádherná, jak je tu vše dokonalé... To člověk zažije, až když je v kontaktu se smrtelností. Dokud žijeme, jako kdybychom byli nesmrtelní, životem hrozně plýtváme. Takže tyhle výpravy do galaktických válek byly vlastně skvělé! (směje se) Psychospirituální krize může potkat ty, kdo mají vědomí otevřenější a mají tam ty blbé úmysly, špatné nastavení nebo nemají uzemnění. Když chci pracovat s energií, musím být uzemněná. To je první kapitola mých webinářů a kurzů. Uzemnění je alfa a omega. Pokud nestojím nohama na zemi, nejsem do ní vrostlá, tak ve chvíli, kdy pracuji s energií, mě to může odváť někam pryč.

O tom píšete i na svých webovkách, že blázince jsou plné lidí, kteří se ztratili mezi realitami.

Je to tak. Já jsem teď zrovna pracovala s člověkem, který má psychózu, ale už ke mně bohužel přišel, když byl v aktivní fázi, už to bylo hodně rozjeté a potřeboval medikaci. A já jsem si uvědomila, že rozdíl mezi psychózou a psychospirituální

Na autobus jsou to 2 kilometry. K autu v zimě také (v létě jen půl). Meditace v pohybu – a hezky to drží kondici.

Se sestrou. „V dětství to mezi námi bylo divoké, ale překonaly jsme to. Petra je skvělá koučka a tak jsme výborný tandem.“

krizi, tak jak já jsem to zažila a mám to srovnání, je v tom, že při té krizi máte napojení na své vyšší Já a máte pud sebezáchovy. Víte přesně, že když uděláte tohle, tak jste zase o krok blíž ke konci té krize. To je obrovský rozdíl.

„Někdy jde opravdu o to otevřít se možnostem a nepochybovat o své intuici.“

Daří se vám v běžném životě udržet si pocit vděčnosti ze setkání se smrtelností?

Nemůžu říct, že stoprocentně, ale mám dva takové své denní rituály, které dělám opravdu každý den a které mi to připomínají. První je, že každé ráno jdu před dům a řeknu: Dobré ráno, všichni. Pak si jdu omýt obličej do studánky, kde mi můj muž udělal kamennou zídku a vydlabal dřevěné korytko. Ta voda odtamtud je tak šťavnatá, voňavá a sladká! Plnotučná! Večer jdu zase pozdravit hvězdičky, jak tomu říkáme s dcerou. Vyjdu před chalupu, tady je úplná tma a ticho, žádná světla, žádná auta... Zaposlouchám se do toho ticha, zavnímám tu atmosféru a řeknu: Dobrou noc a děkuji. Je to mé spojení s vděčností za život.

Není to zase až tak dlouho, co otevřeně mluvíte o svých darech, říkáte jste, že dříve jste se „maskovala“. Teď už v tom jste zakotvená?

Teď už je mi jedno, co si kdo myslí. Jsem, jaká jsem, nemám potřebu se o tom s každým bavit, nemám potřebu to každému vysvětlovat a už vůbec nemám potřebu se obhajovat. A když na to přijde řeč, tak nemám vůbec žádný problém to otevřeně říct. I díky tomu, že mám za sebou skvělé výsledky.

Jaké třeba?

Nejvíc je to samozřejmě hmatatelné na zdravotních potížích, i když je teď neřeším jako primární problém moc často. Třeba jsem pracovala s jednou paní, která byla dušná. Ona je zdravotní sestra, prošla si všelijakými vyšetřeními, všechno bylo v pořádku, ale ona nemohla dýchat! Tak se nakonec vydala ke mně. Je to starší dáma, kolem sedmdesáti, opravdu ji obdivuji, že v tomhle věku je ochotná do toho takhle jít. Ukázalo se, že je za tím její nevyřešený vztah s mrtvou matkou. Tak jsme dvakrát pracovaly na tomhle tématu, poprvé se to hodně zlepšilo a podruhé to zmizelo úplně. Skvělé výsledky mám i při řešení potíží ve vztazích, záseků v podnikání, zpracování strachů a fobií, dokonce i bloky při hledání domu. Nejvíc mě ale baví objevovat s lidmi jejich pravé talenty, pročišťovat je a hledat cesty k jejich uplatnění.

Když pracujete s channellingem, znamená to, že nasloucháte intuici, svému vyššímu vedení?

Ano, v mém případě channelling znamená, že stahuji věci ze svého pole, anebo z pole toho člověka. Já se nenapojuji na jiné bytosti. Ony se mnou občas spolupracují při terapii, třeba anděl nebo jednorozec občas přijde, někdy je to s nimi vtipný. Třeba se objevil anděl, který se pořád šklebil. Popravdě měl dobrý důvod, pracovaly jsme u jedné dámy na pročištění napojení na temnou energii z doby starého Egypta a ona v tom pořád hledala světlo. Komentovala jsem, že přišel anděl a hrozně se šklebí. A on: Proč by se anděl neměl šklebit, neměla bys mít takový předsudky vůči andělům. Tak říkám: Promiň. (směje se)

Lenko, máte od vyššího vedení nějakou informaci, že má teď v našem rozhovoru ještě něco zaznít?

Chtěla bych podpořit lidi, kteří vnímají svoje vidante talenty, aby už se na ně podívali a aby, pokud ucítí, že jsou připravení, s nimi začali nějakým způsobem pracovat. V klidu, žádný stres, ale že je čas. Většinou jsou ty talenty léčivé, někdy pro lidi, jindy pro zvířata, pro planetu, někteří léčí skrz příběhy, skrz hudbu... Vnímám, že tohle je krok k osobní i kolektivní celistvosti a že ta celistvost je zásadní, protože když se člověk spojí sám se sebou, tak to je fakt něco, cítíte se doma. Dokud nějakou důležitou část před sebou schovávejte, tváříte se, že ji nemáte, tak je to pořád takové odučené mléko. Čím víc lidí s tím začne pracovat, tím víc se otvírá cesta dalším lidem. A čím víc lidí o tom bude otevřeně mluvit, tím normálnější se to stane. Někdy jde opravdu o to otevřít se těm možnostem a nepochybovat o své intuici. Do jisté míry jsou pochybnosti na místě, ale od určité chvíle jde jenom o to pochopit určité principy, uvolnit se, uhnout sama sobě a dovolit, aby se to dělo. To je nádherné a já bych přála každému, aby to zažil. Navíc je teď na to skvělá doba, jsou skvělé možnosti. Co jsme si dřív prožívali celý život nebo několik životů, si teď můžete srovnat během měsíce.

Třeba v psychospirituální krizi... (smějeme se)

Jsou i přívětivější cesty, méně náročné, terapeutické možnosti jsou skvělé, sama to vidím při práci s klienty. Byla by škoda to propásnout, protože některé záležitosti se táhnou životy jako červená nit a teď se to dá ve všech směrech času a prostoru rozvázat. Až se příště narodíte, už budete svobodní. To je obrovská šance.

„Je na bylinách!“ ;-)

Koukněte na:
www.lenkaanemcova.cz